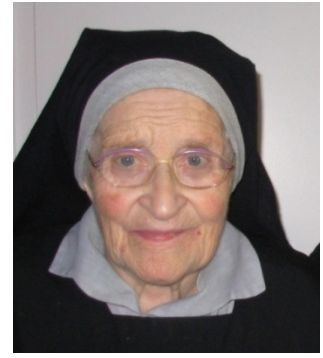

MARIA COS i BOADA

El seu distintiu: la caritat

La nostra germana Maria Cos ha arribat ja a la plenitud del que ha estat l'anhel de la seva vida, el dia 27 de novembre del 2016, primer diumenge d'Advent, tot i que per a ella ha estat el seu Nadal definitiu.

«**Misericordias Domini, in æternum cantabo**» fou la divisa monàstica que la configurà i fou la resposta que donà a la crida que sentí de Déu als vint anys. La vida monàstica la va captivar i ella hi va respondre amb la seva entrada al monestir als vint anys.

Va néixer a Terrassa el 6 de març de 1922 i entrà al monestir el 6 de gener del 1943. Havia fet la carrera de piano a l'Escola de Música de Terrassa i treballà a l'Ajuntament com a secretària de l'alcalde; formava part de la colla dels ballets, feia teatre al Centre del Casal. Només amb setze anys exercí d'infermera en temps de guerra i va tenir cura d'un soldat cremat, el qual, després de quatre anys, el mateix dia de les seves noces, vingué a casa amb la seva dona per veure-la, però la Maria acabava d'entrar al monestir.

Un treball que la caracteritzà fou l'amor a la Paraula de Déu i als Pares de l'Església i als teòlegs antics i moderns que l'han comentada. D'aquest amor en sortí els dos llibres que li publicaren: *Com un capvespre d'estiu* i *Antologia sobre l'amor humà*. Els múltiples textos recollits i ordenats per temes i per autors antics i moderns ha estat una part important de la seva activitat.

L'adaptació a la vida monàstica no li fou fàcil, però s'ha mantingut fidel fins al final. En el monestir fou molts anys cantora i també acompanyà el cant amb l'harmònim. En el taller d'ornaments treballà al teler de malla i molts anys va fer de portera. Se li confià el servei de fer encàrrecs de la comunitat, cosa que va exercir amb una gran entrega. Col·laborà com a secretària amb el jesuïta Francesc Abel. En un moment molt especial de la seva salut psíquica féu estades llargues amb la família, on visqué els darrers temps de la malaltia de la seva mare. Fou un temps en què els nebots tots eren petits i ella els pogué estimar molt.

Característiques que l'han configurada: l'amor a Déu del qual mai en fou només una espectadora passiva i l'amor a les germanes. Aquest amor implicava d'una manera especial també la seva família que mai no ha deixat de portar al cor. Cal remarcar que aquest amor fou recíproc, ja que, especialment en moments delicats, la van atendre i acollir amb tota sol·licitud, a la qual cosa la nostra comunitat està molt agraïda.

Dins la comunitat visqué amb fidelitat i delicadesa la caritat fraterna, sabia encaixar les impertinències inevitables que comporta la convivència. Ha viscut la crida de Déu des d'una resposta humil i total. Com en un sol gest ha viscut el do de l'amor rebut de Déu i la seva resposta fidel.